

[Jesper Simonsen.]

lifikationer baade i en vis Almindelighed og som Formand for Udvalget. Jeg tror, det ærede Medlem afgjort tager fejl, naar han mener, at Tale af den Art har nogen som helst Interesse for det høje Ting. Jeg skal derfor lade disse Spørgsmaal ligge, og jeg skjuler ej heller, at jeg føler Ubehag ved Tanken om paa lignende Maade at skulle beskæftige mig med det ærede Medlem og hans Stilling til forskellige af de foreliggende Forslag.

Om det rent faktiske, det ærede Medlem ved den Lejlighed omtalte, skal jeg blot bemærke, at det er rigtigt, at mit Standpunkt til Sagførerordningen nu er et andet, end det tidligere var. Det ærede Medlem ved fra Udvalgsbehandlingen, at jeg under mit Arbejde med det fremkomne Materiale netop under Udvalgsbehandlingen er naaet til det Standpunkt, som jeg har haft den Fornøjelse at se et betydeligt Flertal indenfor Udvalget slutte sig til.

Jeg har tidligere begrundet, hvorfor jeg nu maa anse den foreslaaede mere rationelle Ordning for den bedste, og kan nøjes med at henvise dertil. At det ærede Medlem ikke har forstaaet mine Argumenter, er beklageligt, men det er der vist ikke noget at gøre ved. Jeg har tidligere, vistnok endda flere Gange, paavist, at det ærede Medlems Paastand vedrørende mit Forhold til Fuldmægtigloven ikke er rigtig. Ikke desto mindre ligger det ærede Medlem under for sin Trang til at gentage slige urigtige Paastande, og jeg tvivler ikke om, at denne Trang igen vil give sig Udslag.

Beklagerne over, at jeg ikke har forhandlet Udvalget til Enighed, kan det ærede Medlem dog vist ikke mene alvorligt, naar han i et langt Foredrag redegør for, at det ikke har været ham selv og hans eget Parti muligt at tage Standpunkt til de foreliggende Forslag.

Det kan dog vist ikke være det ærede Medlems oprigtige Mening, at Rigsdagen, fordi der et eller andet Sted er holdt Foredrag i en Forening, skal standse sit Arbejde, indtil disse Foredrag udkommer i Trykken; de var i øvrigt udførligt refereret i Dagspressen, og det ærede Medlem fremhævede selv, at der ikke var noget nyt i dem, de indeholdt ikke andet end, hvad der var trykt andetsteds. Jeg skal dermed

forlade den Side af det ærede Medlems Foredrag og blot lige gøre et Par saglige Bemærkninger.

Det ærede Medlem fastslog, at Venstres Stilling til Domsmandsinstitutionen er den, at man kun vil gaa med til Doms mænd i det Omfang, man kan tage Sager fra Nævninger, saaledes at der ikke vindes nyt Land for Lægmandens Medvirkning i Retsplejen ved Indførelsen af Meddomsmænd, saaledes som Venstre kunde tænke sig det; og saa optager det ærede Medlem en Diskussion om, hvorvidt Nævninger eller Doms mænd er mest demokratisk som en Retsplejeforanstaltning.

Den Diskussion kan man selvfølgelig optage, men jeg anser den for ganske ørkesløs. Derimod er der en Ting, som ikke er demokratisk, og det er at begrænse Omraadet for Lægmandens Medvirken i Retsplejen. Det er en given Ting, at det er mindre demokratisk kun at give Doms mændene de faa Sager, man kan vriste fra Nævningeinstitutionen, men ikke tillade dem at medvirke i en eneste Sag for øvrigt. Der er ingen Tvivl om, at det er ganske udemokratisk afgjort at ville modsætte sig, at Lægdommere kommer til at virke ved Underinstansen i de overmaade mange Sager, der vel enkeltvis kan være ret smaa, men for de Personer, det drejer sig om, alligevel kan være overmaade store, tidt egentlig mere betydningsfulde end de store Sager, der kommer i Landsretten, fordi det i meget højere Grad drejer sig om første Gang begaaede Forseelser, altsaa Begyndere, som der er al mulig Anledning til at søge at redde bort fra Forbryderbanen, end om de mere trænede Forbrydere, der begaar de store Forbrydelser og derfor kommer ind for de højere Instanser. Jeg vil haabe, at Partiet Venstre under de fortsatte Overvejelser maa komme til et mere demokratisk Standpunkt overfor hele Lægdommerinstitutionen.

Om de udtagne Læg mænd skal fungere faa eller mange Gange, er et sagligt Spørgsmaal, man kan diskutere; men overfor det ærede Medlem, som vil have, at de skal fungere mange Gange, saaledes at de opnaar en vis Færdighed, vil jeg dog pege paa, at saavel det Udvalg, der udarbejdede Forslaget, som det staaende Retsplejeudvalg, hvis Autoritet det ærede Medlem altid paaberaaber sig, har været enige om at anse